

РЕШЕНИЕ

№ 2984

гр. София, 16.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 08.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3908** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на [фирма], против Решение № ПИ-153/03.04.2020 г. на директора, на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба от дружеството, вх. № 53-03-1041/20.03.2020 г., срещу действие на публичен изпълнител, обективирано в Протокол, изх. № С200022-026-0008858/09.03.2020 г., по изпълнително дело № 22090003938/2009 г.

Подателят на жалбата желае отмяна на решението и твърди, че е постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон. Искането е за отмяна на решението и „връщането му на административния орган, със задължителни указания за надлежно произнасяне по жалба с вх. № 53-03-1041/20.03.2020 г.“.

В съдебното заседание дружеството – жалбоподател, посредством адвокат – пълномощник, различен от автора на жалбата: поддържа същата; пледира за отмяна на оспорваното решение, като Съдът: отмени и действието на публичния изпълнител; върне преписката на същия и му даде задължителни указания, относно надлежното продължаване на изпълнителното производство и издаване на възлагателно постановление; претендира присъждане на разноски, за които представя списък.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, излагайки аргументи за законосъобразност и правилност на решението и на потвърденото с него действие.

Желае юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерност на адвокатското.

Освен приложените към жалбата писмени доказателства и тези, съставляващи административната преписка, Съдът изиска и присъедини административни дела, по описа на Административен съд София – град, както следва: № 10538/2019 г.; 10365/2019 г.; 11981/2019 г.; 11797/2019 г., за които ще стане дума в настоящото решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи административната преписка, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществуващото на спора.

В ТД на НАП – С. е налично изпълнително дело № 22090003938/2009 г., образувано срещу [фирма], за принудително събиране на ликвидни и изискуеми публични държавни вземания. С Постановление, изх. № С190022-022-0030983/19.04.2019 г. публичен изпълнител е наложил и възбрана върху следния, като собствен на [фирма] недвижим имот: производствена промишлена сграда с идентификатор 68134.305.146.20 (нов № на идентификатор – 68134.305.503.8), находящ се в [населено място], Район „В.“, със застроена площ от 2 656 кв.м., на два етажа, с предназначение: друг вид обществена сграда. По делото е наличен заверен препис на Нотариален акт № 91, том I, рег. № 2377, дело № 83, от 2019 г., видно от който (т.1.1.1), на 21.02.2019 г. [фирма] е продало на [фирма] описания по – горе недвижим имот, с идентификатор № 68134.305.146.20 (нов № на идентификатор – 68134.305.503.8) и със застроена площ от 2 656 кв.м. Това обстоятелство е дало основания на [фирма] да се заяви пред ТД на НАП – С. като трето лице, претендиращо права върху недвижимия имот. Така, [фирма] е оспорило пред АССГ: 1. Отказ на публичния изпълнител, потвърден от териториалния директор, за отмяна на обезпечителните мерки, предмет на цитираното постановление; отказ за спиране действията по принудително изпълнение върху имота. Жалбите са оставени без разглеждане/без уважение, съответно с: Определение № 7936/17.10.2019 г., по адм. дело № 11797/2019 г. и Определение № 8420/01/11/2019 г., по адм. дело № 11891/2019 г. – делата, приложени към настоящото дело; 2. Съобщение изх. № С190022-110-000216/08.07.2019 г. от публичния изпълнител, по изп. дело № 22090003938/2009 г., за насрочване опис върху недвижимия имот. Жалбите са оставени без разглеждане, като процесуално недопустими, съответно с Определение № 6791/13.09.2019 г., по адм. дело № 10365/2019 г. и Определение № 9212/27.11.2019 г., по адм. дело № 10538/2019 г. – делата, приложени към настоящото дело. Принудителното изпълнение върху идентифицирания по – горе имот е продължило, като на 28.01.2010 г. е обявено Съобщение за продажба, чрез търг с тайно наддаване, изх. № С200022-111-0000185/28.01.2020 г. На 28.02.2020 г. е проведена публичната продажба върху имота, след което, с Протокол, изх. № С200022-102-0000398/28.02.2020 г. за купувач е обявен кандидатът под № 2, а именно – [фирма]. На 04.03.2020 г. от страна на [фирма] е внесена по съответната сметка на ТД на НАП – С. сума, покриваща изцяло стойността на предложената за имота цена. На 09.03.2020 г. обаче, публичният изпълнител е издал Протокол, изх. № С200022-026-0008858/09.03.2020 г., с който, като се позовавал на „образувано в Софийски градски съд изпълнително дело № 1601/2020 г. по искова молба от [фирма], с предявен на основание чл. 269, ал. 3 ДОПК иск против НАП и [фирма] , за установяване право на собственост върху

недвижим имот, спрямо който е насочено принудително изпълнение по ИД 22090003938/2009 г.“, е спрял „производството по принудително изпълнение до влизане в сила на съдебно решение“. Това действие на публичния изпълнител е оспорено от [фирма], пред директора на ТД на НАП – С., който с оспорваното в настоящото съдебно производство Решение № ПИ-153/03.04.2020 г. е оставил без уважение жалбата.

Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане (чл. 268, ал. 1, изр. първо ДОПК), а по същество е и основателна.

Съдът дължи произнасяне по същество, предвид чл. 268, ал. 1 ДОПК досежно законосъобразността на Решение № ПИ-153/03.04.2020 г., на директора на Териториална дирекция на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба от дружеството, вх. № 53-03-1041/20.03.2020 г., срещу действие на публичен изпълнител по изпълнително дело № 22090003938/2009 г., обективизирано (действието) в Протокол, изх. № С200022-026-0008858/09.03.2020 г. Указанията и мотивите по тълкуването и прилагането на ДОПК, които Съдът ще изложи в тази връзка, по аргумент от чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. § 2 ДР ДОПК са задължителни за „съответния компетентен административен орган“.

Производството за продажба на търг, чрез тайно наддаване наистина е част от производството по принудително изпълнение, но страните (участниците) са различни. Условието за продажба, чрез търг с тайно наддаване, както и действията на публичния изпълнител в тази връзка, са уредени с нормите на Раздел III, като част от Глава двадесет и шеста ДОПК - „Публична продажба“ (чл. чл. 246-257). Страни в това производство са участниците в търга, респ. – обявеният за купувач, и публичният изпълнител. Алинея 6 на чл. 246 е императивна и задължава публичния изпълнител, „след получаване на сумата от продажбата по сметката, посочена от него“ да издаде постановление за възлагане, в тридневен срок от постъпване на сумата по указаната сметка – чл. 253 ДОПК. С други думи, след като публичният изпълнител е достигнал до извършване на действието „продажба, чрез търг с тайно наддаване“, обявявайки за купувач участника, който е дал най-висока цена, е длъжен да завърши сложния фактически състав, като издаде в срока по чл. 253 ДОПК и след изпълнението на условието по ал. 6 на чл. 246 постановление за възлагане собствеността върху имота. Вместо това, публичният изпълнител е обективизирал действие за спиране на „производството по принудително изпълнение до влизане в сила на съдебно решение“, с позоваване на чл. 269, ал. 3 ДОПК.

Ответникът – директор на ТД на НАП – С. от своя страна, с процесното решение се е произнесъл в административно производство по реда на Глава двадесет и седма ДОПК – „Защита срещу принудително изпълнение“, в което процесуално легитимирани да обжалват действията на публичния изпълнител са длъжникът и/или трето задължено лице – чл. 266, ал. 1, изр. първо. За [фирма] обаче, не съществува друг ред за защита, понеже общите и специални правила, регламентирани с Раздел III, Глава двадесет и шеста ДОПК не уреждат изрично хипотеза на оспорване от страна на спечелилия участник, действието на публичен изпълнител, провеждащ публична продажба чрез търг, за отказ да издаде постановление по чл. 246, ал. 7, вр. ал. 6 ДОПК. Отказвайки да уважи жалбата от [фирма], вх. № 53-03-1041/20.03.2020 г., директорът на ТД на НАП – С. е мотивирал отказа с чл. 229, ал. 3 ДОПК, но такова елементарно тълкуване и прилагане нормите на ДОПК не държи сметка за тяхното систематично място, както и за използваните понятия. Както публичният изпълнител,

така и териториалният директор са тълкували строго буквално и формално разпоредбата. Каза се, че в процедурата на продажба на имот, чрез търг с тайно наддаване страни са кандидатите и публичният изпълнител. Да се защитават срещу действия на публичния изпълнител, свързани с принудително изпълнение, процесуално легитимирани са длъжникът или трето, задължено лице. За случая „длъжник“ по изпълнителното дело е [фирма]. [фирма] не може да бъде квалифицирано като трето задължено лице, понеже не се твърди (няма данни) да е било привлечено като солидарно отговорен длъжник. Претенциите му върху имота не определят това дружество като трето задължено лице, по смисъла на ДОПК, вкл. по смисъла на Глава двадесет и седма (чл.чл. 266-269). Правомощията на териториалния директор по жалба от (чл. 266, ал. 1, изр. първо ДОПК) длъжника или от третото задължено лице са изброени в чл. 267, ал. 2. Според т. 3, ал. 2 на чл. 267 решаващият орган може да отмени обжалваното действие, а според т. 4 – да отмени или откаже отменянето на изпълнителното действие, обжалвано от третото лице със самостоятелни права върху вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение; когато жалбата не бъде уважена, третото лице може да предяви иск в 30-дневен срок от получаването на преписа от решението. Като е постановил с Решение № ПИ-153/03.04.2020 г. отхвърляне на жалбата от [фирма], решаващият орган, комуто са били известни (споменава се в решението) претенциите на [фирма] е следвало да съобрази, че предявената пред СГС от това дружество искова молба е подадена на 06.02.2020 г., т.е. – преди провеждане на търга с тайно наддаване и значително време след приключване на цитираните дела на АССГ, по които е на лице произнасяне, във връзка оспорвания на принудителното изпълнение. Нормите на чл. 269, ал. 1 и ал. 2 ДОПК следва да се тълкуват във връзка, именно с тези на чл. 267, ал. 2, т. 4. Макар, че правомощие на съда, пред който е предявен искът е да се произнесе, доколко съобразяването с разпоредбата на чл. 267, ал. 2, т. 4, предл. второ ДОПК е релевантно, относно процесуалната допустимост на иска, териториалният директор е бил длъжен да съобрази фактите, че: след провеждането на търга не е постъпвала жалба и/или искане от страна на [фирма], до публичния изпълнител или до териториалния директор; търгът е бил проведен редовно, като е обявен участник, предложил най-висока цена; „спечелилият“ търга е внесъл по сметката на НАП цялата, изискуема сума за имота; извършената продажба чрез търг не е била оспорена, по реда на чл. 256 ДОПК. При тези фактически обстоятелства решаващият орган е длъжал да отмени обективизираното в Протокол, изх. № С200022-026-0008858/09.03.2020 г. действие на публичния изпълнител и да му укаже да приключи фактическия състав, чрез издаване на постановление за възлагане. Ответникът освен това е следвало да укаже на публичния изпълнител, че разпоредбата на чл. 269, ал. 3, изр. второ ДОПК му предписва две възможни действия – може да премине към друг способ за принудително изпълнение или да спре производството. Граматическото тълкуване на нормата сочи недвусмислено, че се касае за две алтернативни действия и за правна възможност, което означава, че публичният изпълнител разполага с оперативна самостоятелност, но не е задължен автоматично да спре производството, само защото е получил данни от СГС за предявена искова молба. В този смисъл, несподелено от Съда е становището на ответника за противното. Липсват данни публичният изпълнител да е извършил каквито и да било действия, за да изясни фактите и обстоятелствата, на които се е позовал в протокола си. В протокола за спиране не са изложени и мотиви, от които да стане ясно, защо е

предприето именно това процесуално действие. Такова изясняване не е извършено и от решаващия орган, единствените мотиви по същество на който са за императивния характер на разпоредбата на ал. 3, чл. 269 ДОПК. Като не е сторил това, е постановил незаконосъобразно решение, което подлежи на отмяна. На отмяна подлежи и действието на публичния изпълнител, обективирано в Протокол, изх. № С200022-026-0008858/09.03.2020 г.

При този резултат основателна се явява по принцип претенцията на дружеството – жалбоподател за възстановяване на разноските за водене на делото – 50 лева държавна такса, както и за адвокатско възнаграждение. При това обаче, Съдът споделя възражението на ответника (чл. 78, ал. 5 ГПК) за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение – 3 000 лева и още 1 800 лева, с включен ДДС (списък на л. 85), с оглед процесуалното участие, и действителната фактическа и правна сложност на казуса. На основание чл. 161, ал. 1, изр. първо, вр. чл. ал. 2 ДОПК, чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет и чл. 36, ал. 2, изр. второ от Закона за адвокатурата Съдът определя като справедлив и обоснован размер на възнаграждение за един адвокат – 1 000 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата [фирма] Решение № ПИ-153/03.04.2020 г. на директора, на Териториална дирекция на НАП – С. и потвърденото с него действие на публичен изпълнител, обективирано в Протокол, изх. № С200022-026-0008858/09.03.2020 г., по изпълнително дело № 22090003938/2009 г.

ВРЪЩА административната преписка на публичния изпълнител, с указания за съобразяване на дадените с настоящото решение задължителни указания, относно тълкуването и прилагането на относимите разпоредби от ДОПК.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП – С. да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] разноските за водене на делото и възнаграждение за едни адвокат, в общ размер на 1 050 лв. (хиляда и петдесет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: